

жадни рѣжкомаханета ние пѣхеме тия думи на царь Крумъ къмъ войската си:

Сѣчи, колѣ!

Отечество да се освободи!

Като видѣ запаленитѣ кандила, той ни изгледа свирепо, съ застрашителенъ видъ. Но било че се съзна виновенъ въ забравене да ни пустне—или поне да предупреди обезпокоенитѣ ни домашни, — било че се уплаши отъ числото ни, той надделя гнѣва си и ни каза само строго:

— Вие ще запалите училището! Пилѣйте се отъ тукъ!

Па се затече да изгаси запаления прозорецъ отъ едно кандило.

Ние победоносно продължихме пѣсенъта си и изъ улицитѣ.

Даскаль Юрданъ учителствува седемъ години, срокъ дълъгъ за онова време.

*

Презъ негово време учитель по турски бѣше турчинътъ И л а н о о л у отъ Карлово. Той бѣше едъръ, съ брада на ефенди, съ изпулени дрѣмливи очи, съ тѣпо, подпухнало лице, по което се четѣше страсть къмъ ракията. Той носѣше кирливия фесъ на бръсната брада, френскитѣ си черни шаечени дрехи — охлузени, съ орѣфани крачули преширокитѣ си панталони и подпетенитѣ си калеври на боси крака.

Всѣка заранъ той идѣше отъ Карлово да преподава съ гърлестъ гласъ по шарената си книга, съ крачоли и джубе есенно време оплѣскани съ каль отъ лапаритѣ му, за което общината му плащаше едно нищожно възнаграждение.